

Prav zanimiv je sledeči poizkus. Postavite k steni stol in stopite predenj tako, da ste obrnjeni k steni. Nato se nagnite nad stol in se oprite nanj oberoč, glavo pa naslonite na steno. Slednjič stopite z nogama nazaj, da čutite na glavi precej trd pritisk ob steno. Dvignite sedaj stol z rokami k sebi in poizkusite vstati! Ne boš, Jaka! Seveda ne smete pri tem premakniti nog, glava se mora tiščati stene, in stol se ne sme dotikati tal.

Slika 39.

Ali pa to-le: Na tisti stol ob steni naj sede vaš tovariš. Z enim samim prstom mu lahko ubranite, da ne vstane. Treba je le, da sedi ravno, ob steni in roke v naročju. Če se postavite predenj, pa iztegnete roko in mu položite svoj kazalec na čelo se tovarišu nikakor ne posreči, da bi vstal. Kazalca pa ne smete umakniti! (Dalje).

Prva žalost.

*Pokličī brata mi nazaj —
kako naj rajam sam?*

*Pomlad je tu s cveticami —
kam šel je brat moj, kam?*

*Igra metulj se tam svetal
in solnčni z njim sijaj,
a nočem uloviti ga —
daj brata mi nazaj!*

*Cveticе klijejo, ki sva
vsejala jih nekđaj;
drevo mu polno črešenj je —
pokličī ga nazaj! — —*

*„Tvoj bratec bi ne slišal me
in vrnil se nikdar;
ne vidiš več obraza mu,
sladké pomladi žar.*

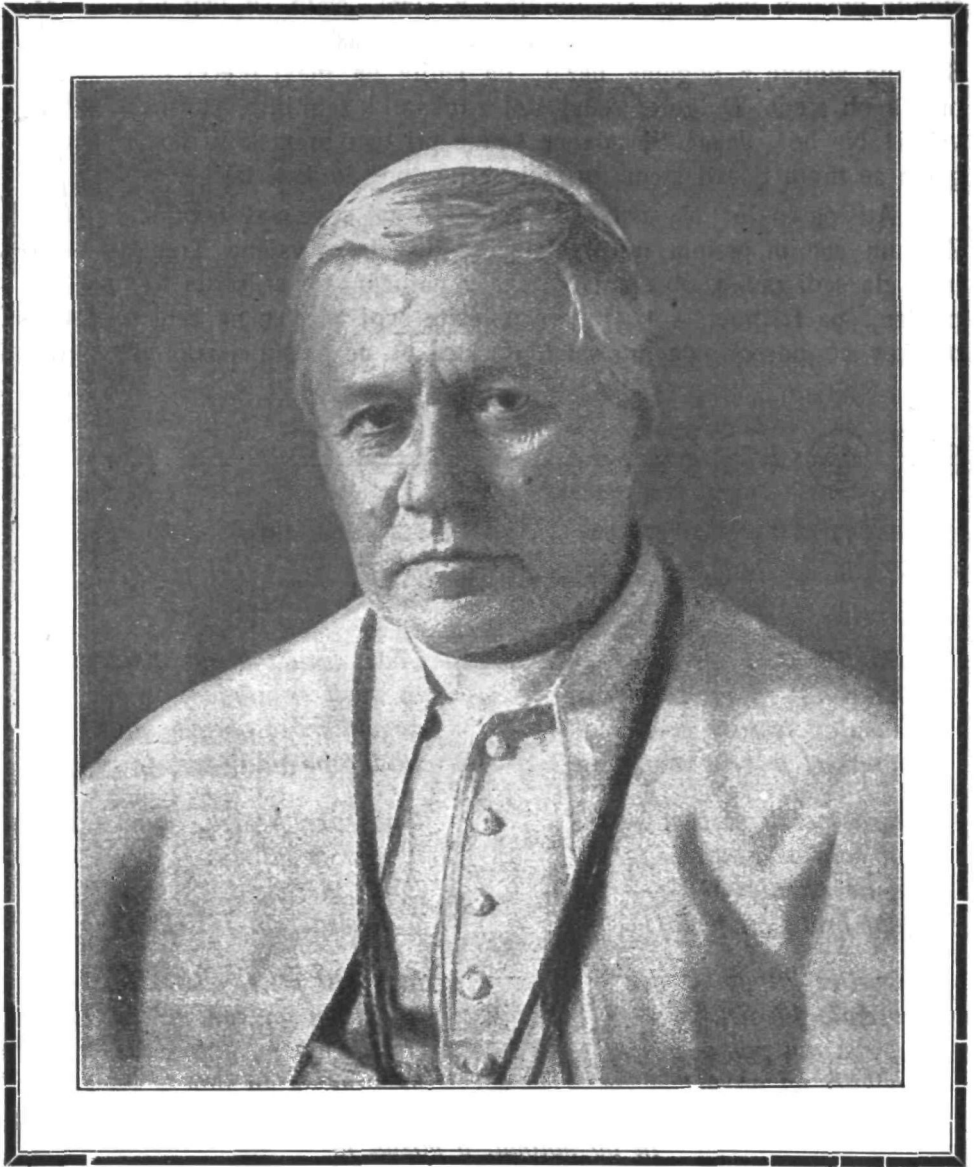
*Dan rože, kratek, bajno lep,
njegov je bil vesel;
igrati moraš, deček, sam:
v nebesa brat je šel.“*

*In pustil ptice, cvetke je,
in kličem ga zaman!
Poletje dolgo, dolgo vse
ne vrne se za dan?*

*In ob potoku, v gozdu je
minila sreča vsa? —
Zakaj, ko se z menoj igral,
bolj nisem ljubil ga!*

J. Baukart.

Papež Pij X.
† 20. VIII. 1914.